ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΤΟ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, δὲν εἶνε παραμύθι, οὔτε φανταστικὴ ἱστορία. Εἶνε μιὰ τραγῳδία, τῆς ὁποίας παρέστην ὁ ἴδιος μάρτυς.

Ἐπάνω ἀτ' τὸ διαμέρισμά μας κατοικοῦσε ἕνα νεαρὸ ἀνδρόγυνο Ἰταλῶν, ὁ Λουτσιάνο Ζακίνι κι' ἡ γυναῖκα του Ρόζα.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ προγευματίζαμε, ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε :

— Πάλι καυγάδες εἶχαν στήσει σήμερα στὸ ἐπάνω πάτωμα. Οἱ Ζακίνοι μάλωναν ὅλο τὸ πρωῒ καὶ στὸ τέλος ἡ Ρόζα φώναξε ζητῶντας βοήθεια. Αὐτὸ τὸ κτῆνος ὁ ἄνδρας της τὴν κατσάκισε στὸ ξύλο.

Ἐγνώριζα ἐξ ὄψεως τὸν Λουτσιάνο. Διασταυρωνόμαστε συχνὰ στὴ σκάλα. Εἶχε ἕνα πρόσωπο μακρουλὸ καὶ κατακόκκινο. Ἦταν σχεδὸν πάντοτε ἀξύριστος καὶ τὸ βλέμμα του φαινόταν ἐξαιρετικὰ ὕποπτο.

Ἡ Ρόζα ἦταν πολὺ νόστιμη γυναῖκα, μὲ κατάμαυρα πυκνὰ μαλλιά, μὲ γλυκὸ πρόσωπο καὶ μὲ ἔκφρασι μελαγχολίας στὰ ζωηρὰ μάτια της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἁγία.

Ἡ οἰκογένειά της ἀνῆκε σὲ πολὺ ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι ἀτ' τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐργάτης σ' ἕνα χρυσοχοεῖο τοῦ προαστείου Σιμὰν Ἀντουέν. Μολονότι δὲ ἦταν φτωχιὰ ντυμένη, εἶχε μιὰ ὑπερήφανη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της καὶ μιὰ ἀρχοντιὰ στὶς κινήσεις της.

Πολλὲς φορὲς ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου, πῶς εἶχε κατωρθώσει τὸ ἀνώτερο αὐτὸ πλάσμα νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα τοῦ κτηνανθρώπου συζύγου της καὶ νὰ συνδέσῃ τὴ ζωή της μαζύ του. Ἀλλὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα ἀποτελοῦν, ὡς γνωστόν, τὸ βαθύτερο καὶ πιὸ δυσκολόλυτο αἴνιγμα τῆς ζωῆς.

Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας, ὁ Ἑρμῆς Ραμονῖνο, ἦταν ἕνας ὡραῖος γέρος μὲ μακριὰ ἄπκρη γενειάδα καὶ ἐπιβλητικὸ ὕψος ἀρχαίου θεοῦ. Ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνεια, ὅτι ὅταν ἦταν παιδί, εἶχε γνωρίσει τὸν Γαριβάλδη καὶ τὸν Μπάκυνι κι' ἐκαυχόταν γιὰ τὶς ἐπαναστατικες ιοες του, ἐξ αἰτιας τῶν ὁποίων εἶχε ἀναγκασθεῖ νὰ ἐκπατρισθῇ. Ἦταν γλύπτης μὲ μεγάλο ταλέντο κι' εἶχε εἰδικευθεῖ στὸ νὰ φτειάνῃ κερένιες καὶ ξύλινες κοῦκλες γιὰ τοὺς ῥάφτες καὶ γιὰ τὰ μεγάλα καταστήματα. Ἀπ' τὴν ἐργασία του αὐτὴ ἐκέρδιζε πάρα πολλὰ χρήματα, ὥστε νὰ ζῇ μ' ὅλη τὴν ἄνεσί του. Τὶς ὧρες ὅμως τῆς ἀργίας του, ἠσχολεῖτο μὲ τὶς ἀπόκριψες ἐπιστῆμες. Ἔπαιζε τὴ μαύρη μαγεία στὰ δάχτυλά του.

Ὁ Ραμονῖνο σύχναζε στὸ ἴδιο καφενεῖο ποὺ πήγαινα κι' ἐγὼ κι' ἐτσι τὸν συναντοῦσα ἐκεῖ τακτικά.

Δὲν ἔτρεφε καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν γαμπρό του, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγε συχνά : «—Εἶνε ἕνας κτηνάνθρωπος !». Ἀλλὰ ἐνόσῳ ὁ Λουτσιάνο ἐφέρνοταν καλὰ στὴ Ρόζα, οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν ἦσαν ὁμαλές. Πρὸ ὀλίγου ὅμως καιροῦ, ὁ Λουτσιάνο εἶχε ἀρχίσει νὰ κακομεταχειρίζεται τὴ Ρόζα κι' ἔτσι οἱ σχέσεις πεθεροῦ καὶ γαμπροῦ διεκόπησαν.

Ἀφορμὴ τῶν καυγάδων τοῦ Λουτσιάνο καὶ τῆς γυναικας του, ἦταν ἡ Καρλόττα, μιὰ νόστιμη πωλήτρια ποὺ ἐργαζόταν στὸ ἴδιο χρυσοχοεῖο μὲ τὸν Λουτσιάνο. Ὁ Λουτσιάνο τὴν εἶχε ἐρωτευθεῖ τρελλὰ κι' ἀπὸ τότε αἰσθανόταν μιὰ ἀνυπόφορη ἀκατανίκητη γιὰ τὴ Ρόζα, ποὺ περνοῦσε τὶς ἡμέρες της κλαίγοντας καὶ προσευχομένη. Τὸν ἐπείραζε καὶ ἡ παραμικρότερη φράσις της καὶ τὴν ἔδερνε ἀλύπητα, λὲς καὶ ἤθελε νὰ τὴν ξεκάνῃ.

Περνοῦσε τὶς μέρες της κλαίγοντας καὶ προσευχομένη.

* * *

Ἕνα βράδυ, καθὼς ἐγύριζα στὸ σπίτι, βρῆκα ὅλους τοὺς ἐνοίκους ἄνω-κάτω. Ὁ Λουτσιάνο εἶχε σκοτώσει τὴ Ρόζα μὲ μιὰ μαχαιριά. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης νέας εἶχε μεταφερθεῖ στὸ νεκροτομεῖο κι' ὁ Λουτσιάνο βρισκόταν στὴ φυλακή.

Ἐπέρασε ἕνας χρόνος ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ δίκη.

Τέλος τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ὁ Λουτσιάνο ὥρισε ὡς συνήγορό του ἕναν ἀτ' τοὺς μεγαλυτέρους δικηγόρους τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ δικηγόρος αὐτὸς κατώρθωσε μ' ἕνα σωρὸ ἔξυπνα ἐπιχειρήματα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ μακαρίτισσα ἡ Ρόζα εἶχε ὅλα τὰ ἄδικα μὲ τὸ μέρος της.

Κι' ὁ Λουτσιάνο ὅμως ἔπαιξε θαυμάσια τὸν ρόλο του στὴ δίκη. Ξέσπαγε κάθε τόσο σὲ λυγμοὺς κι' ἀναστέναζε παθητικά.

Ὅλ' αὐτά, συνεκίνησαν τοὺς ἐνόρκους, οἱ ὁποῖοι στὸ τέλος ἐκήρυξαν ἀθῶο τὸν κατηγορούμενο.

Ὅταν ὁ πρόεδρος ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασι, ὁ γέρο Ἑρμῆς Ραμονῖνο, ὁ πατέρας τῆς Ρόζας, βρισκόταν δίπλα του. Ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Ἔτσι λοιπόν, κύριε ! μοῦ φώναξε. Αὐτὸ θὰ πῇ δικαιοσύνη ! Ὁ δολοφόνος ἀφίνεται ἐλεύθερος. Θὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωή του μ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ τὴ φιλενάδα του, ἐνῶ τὸ πτῶμα τῆς καϋμένης μου Ρόζας θὰ τὸ τρῶνε τὰ σκουλήκια μέσα στὸν τάφο της. Ἄ, ὄχι ! Αὐτὸ εἶνε τερατῶδες. Ἂν τὸν ἀθῶωσαν οἱ δικασταί, ἐγὼ τὸν καταδικάζω σὲ θάνατο !

— Πρόσεξε ! τοῦ εἶπα. Οἱ ἔνορκοι, οἱ ὁποῖοι ἀθῶωσαν τὸν Λουτσιάνο, δὲν θὰ δοκιμάσουν κανόλου νὰ σὲ καταδικάσουν αὐτηρά, ἂν ἐκδικηθῇς τὴ Ρόζα.

— Ἔννοια σας, δὲν θὰ διακινδυνεύσω τίποτε. Δὲν θὰ τὸν σκοτώσω μὲ κανέναν ἀτ' τοὺς τρόπους ποὺ νομίζετε. Θὰ τὸν σκοτώσω μ' ἕναν τρόπο ἀσφαλῆ, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ὑποφέρῃ τὰ φρικτότερα μαρτύρια. Θὰ ἰδῆτε.

* * *

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν σκανδαλώδη ἐκείνη δίκη, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Λουτσιάνο μὲ τὴν Καρλόττα, ἡ ὁποία ἐγκατεστάθη στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς Ρόζας. Ὁ δολοφόνος, παρὰ τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀπέχθεια ποὺ τοῦ ἔδειχναν οἱ ἄλλοι ἔνοικοι, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ ἴδιο διαμέρισμα.

Εἶχα ξεχάσει τὴν ἀπειλὴ τοῦ γέρο Ραμονῖνο, ὅταν μιὰ μέρα ποὺ μὲ συνάντησε στὸ καφενεῖο, μοῦ εἶπε σφίγγοντάς μου παράξενα τὸ μπράτσο :

— Ὅλα εἶνε ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐκδίκησί μου. Ἐλᾶτε στὸ ἀτελιέ μου. Θὰ ἰδῆτε ἕνα πρᾶγμα παράξενο.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ σὲ λίγο βρέθηκα στὸ ἀτελιέ του, ἀνάμεσα στὶς κοῦκλες του. Ἦσαν ὅλες σχεδὸν ὁμοιώματα ψημισμένων καλλιτεχνῶν καὶ καλλιτεχνίδων τοῦ μοῦζικ-χώλλ, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. Σὲ μιὰ γωνία ὅμως, ἀπόμερα ἀπὸ τὶς ἄλλες κοῦκλες, εἶδα μιὰ κοῦκλα, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ Λουτσιάνο. Δὲν μπόρεσα τότε νὰ κρατήσω ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

— Ὁ Λουτσιάνο ! φώναξα.

— Ἀκριβῶς, μοῦ εἶπε ὁ γέρο Ἑρμῆς.

Ἡ κοῦκλα ἐκείνη ἦταν ντυμένη μ' ἕνα βελούδινο παντελόνι, ἕνα παλιὸ σακάκι κι' ἕνα κόκκινο φουλάρι στὸν λαιμό, ὅλα αὐτὰ πράγματα ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε στὸν Λουτσιάνο καὶ τὰ ὁποῖα, ἄγνωστον πῶς, εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθευθῇ ὁ γέρο Ραμονῖνο.

— Καὶ τώρα, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας τῆς Ρόζας, θ' ἀρχίσῃ ἡ σκληρὴ ἐκδίκησίς μου.

Πῆρε ἀμέσως ἕνα χάλκινο στεφάνι, τὸ πέρασε στὸ μέτωπο τῆς κούκλας τοῦ Λουτσιάνο κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ λόγια μαγικά, λόγια ἀκατάληπτα.

Ἔφυγα ἀτ' τὸ ἀτελιὲ τοῦ Ραμονῖνο μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ λύπη γιὰ τὸν θάνατο τῆς κόρης του εἶχε πάθει διαταραξι φρενῶν. Ἐπειδὴ τὸν συμπαθοῦσα ὡστόσο, δὲν εἶπα τίποτε στὴν οἰκογένειά μου. Ἀλλὰ ἔμεινα κατάπληκτος, ὅταν ἄκουσα τὴ σύζυγό μου νὰ μοῦ λέῃ, ὅτι ὁ Λουτσιάνο εἶχε πέσει ξαφνικὰ ἄρρωστος καὶ εἶχε φωνάξει γιατρό.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε στὸ σπίτι μου ὁ γέρο Ἑρμῆς Ραμονῖνο κι' ἔμαθε πὼς ὁ Λουτσιάνο ἦταν ἄρρωστος, δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξι. Ἀντιθέτως, χαμογέλασε αἰνιγματικά.

Ἐντωμεταξύ, ἡ κατάστασις τοῦ Λουτσιάνο ἐχειροτέρευε διαρκῶς. Τὰ βράδια οὐρλιαζε κυριολεκτικῶς ἀτ' τοὺς πόνους κι' ἡ φωνές του ἀκουγόντουσαν ἔξω στὸ δρόμο. Ἔλεγε πὼς κάποιο μαῦρο χέρι τοῦ ἔσφιγγε τὸ κεφάλι καὶ μιλοῦσε στὸ φάντασμα τῆς Ρόζας, παρακαλῶντας την νὰ τὸν λυτηθῇ.

Κατάπληκτος καὶ σχεδὸν τρομαγμένος γιὰ τὴν ἐξέλιξι αὐτὴ τῆς ἀρρώστειας του, πῆγα στὸ ἀτελιὲ τοῦ γέρο Ραμονῖνο. Εἶδα ἐκεῖ τὴν κοῦκλα μὲ τὸ χάλκινο στεφάνι πάντα στὸ μέτωπο.

— Εἶμαι ἱκανοποιημένος ! μοῦ εἶπε ὁ γέρος.

— Ὥστε σοβαρῶς αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστειας τοῦ Λουτσιάνο ; τὸν ρώτησα.

— Ἀκριβῶς.

Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐκύτταζα μὲ ὕφος δύσπιστο, μοῦ εἶπε :

— Ἐπειδὴ δὲν μὲ πιστεύεις, θ' ἀλλάξω τὸ μαρτύριο τοῦ Λουτσιάνο καὶ θὰ τοῦ στείλω ἄλλου εἴδους βασανιστήριο.

Ἔβγαλε πράγματι τὸ χάλκινο στεφάνι ἀτ' τὴν κούκλα καὶ τὸ πέρασε στὰ πόδια της, μουρμουρίζοντας τὰ μαγικά του λόγια.

— Τώρα, μοῦ εἶπε σὲ λίγο, γύρισε στὸ σπίτι σου. Θὰ ἰδῆς τὸν κακοῦργο νὰ χορεύῃ.

Πράγματι, ὅταν πῆγα στὸ σπίτι μου, εἶδα νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο δυὸ καθηγηταί. Ἐρχόντουσαν νὰ ἰδοῦν τὸν Λουτσιάνο.

Ἡ θυρωρὸς μοῦ εἶπε, ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγή-

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΑΤΕΣ

Ὁ πλούσιος χωριάτης ζεσταίνεται μὲ τὰ λεπτά του.

Ρ ο υ μ α ν ι κ ὴ

Ὁ χωριάτης παίγνιν' ἀφέντης, δὲν γνωρίζει οὔτε τὸν πατέρα του.

Ἀ γ γ λ ι κ ὴ

Σὲ σπίτι μου, λέει ὁ χωριάτης, εἶμαι βασιλιᾶς».

Γ ε ρ μ α ν ι κ ὴ

Κάλλιο πλούσιος χωριάτης, παρὰ βασιλιᾶς καὶ φτωχός.

Φ ε ρ δ ι ν ά ν δ ο ς 3ος τῆς Σαξωνίας

Ὅτον γελάσεις τὸν χωριάτη, μὴ βγεῖς στὸ δρόμο χωρὶς ὅπλο.

Ὀ λ λ α ν δ ι κ ὴ

Ὁ γερὸς χωριάτης εἶνε πιὸ ψηλὸς ἀπ' τὸν κουτσὸ εὐγενῆ.

Τ ο υ ρ κ ι κ ὴ

Ἂν ἡ φουρτοῦνα δὲν εἶνε μεγάλη, ὁ χωριάτης ξεχνάει νὰ σταυροκοπηθῆ.

Ρ ω σ σ ι κ ὴ

Πιὸ εὔκολα κάνεις μιὰ χωριατοπούλα κυρία, παρὰ μιὰ κυρία χωριατοπούλα.

Ἀ γ γ λ ι κ ὴ

Ὁ χωριάτης εἶνε χωριάτης, κι' ἂν ἀκόμα κοιμᾶται ὥς τὸ μεσημέρι.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ὴ

Ὁ χωριάτης κι' ὁ εὐγενὴς μπαίνουν στὸν παριάδεισο ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ὴ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΑ

Ἡ κάλπικη πεντάρα δὲν χάνεται.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ὴ

Μιὰ πεντάρα στὸ πουγγί μου, εἶνε πιὸ καλὴ ἀπὸ ἕνα δουκᾶτο στὸ ποτάμι.

Ἰ τ α λ ι κ ὴ

Μιὰ πεντάρα ὅταν ἔρθει στὴ στιγμή της, εἶνε πιὸ καλὴ ἀπὸ μιὰ λίρα.

Δ α ν ι κ ὴ

Πιὸ εὔκολα ξοδεύεται μιὰ πεντάρα, παρὰ οἰκονομιέται.

Σ κ ω τ σ έ ζ ι κ η

Μιὰ πεντάρα ποὺ τὴ γλύτωσες, εἶνε πεντάρα κερδισμένη.

Σ κ ω τ σ έ ζ ι κ η

Ἡ ἄδικη πεντάρα μαγαρίζει τὸ δίκαιο πατολεόνι.

Γ ἀ λ λ ι κ ὴ

Ἡ τίμια πεντάρα εἶνε πιὸ καλὴ ἀπ' τὸ κλεμένο μάρκο.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ὴ

Ὅποιος δὲν οἰκονομάει τὶς πεντάρες, ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήση λίρες.

Σ κ ω τ σ έ ζ ι κ η

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ἡ κατάχρησις τῆς ὑπομονῆς γεννάει τὴ μανία.

Ἀ ρ α β ι κ ὴ

Μιᾶς στιγμῆς ὑπομονή, δέκα χρόνων ἡσυχία.

Ἀρχαία Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ

Πέντε δράμια ὑπομονή, ἀξίζουν μιὰ δκᾶ μυαλό.

Ὀ λ λ α ν δ ι κ ὴ

Ὅλοι ἐπαινοῦν τὴν ὑπομονή, μὰ λιγοστοὶ τὴν ἔχουν.

Ἀ γ γ λ ι κ ὴ

Στὴν ἄκρη τῆς ὑπομονῆς ἡ (Νιρβάνα) εὐτυχία.

Ἰ ν δ ι κ ὴ

Τοῦ ὑπομονετικοῦ ἀνθρώπου νὰ φοβᾶσαι τὸ θυμό.

Κ ε λ τ ι κ ὴ

Ὅποιος ἔχει ὑπομονή, εἶνε πάντα θαρραλέος.

Π ο λ ω ν ι κ ὴ

Ὅσοι δὲν ἔχουν ὑπομονή, εἶνε οἱ πιὸ φτωχοὶ τοῦ κόσμου.

Σ α ῖ ξ π η ρ

σουν τὴν ἀρρώστεια του. Ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του εἶχε πάψει νὰ πονάη καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ χορεύη ἕναν χορὸ ἀδιάκοπο, χωρὶς νὰ σταματάη καθόλου. Πονοῦσε τρομερά, φαινόταν ἐξαντλημένος κι' ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ σταματήση. Τὸ βράδυ τὸν μετέφεραν στὸ ἄσυλο τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Ραμονίνο.

— Εἶνε τρομερό, ἀπαίσιο! τοῦ εἶπα. Ἂν πραγματικῶς ἔχετε τὴ δύναμι νὰ τοῦ μεταδίδετε τέτοιους πόνους, λυπηθῆτε τον.

— Μήπως ἐκεῖνος λυπήθηκε τὴ Ρόζα μου; μοῦ φώναξε ὁ γέρο γλύπτης ἀπότομα.

Πραγματικῶς ὁ Λουτσιάνο δὲν εἶχε πειὰ ἡσυχία. Χωρὶς οὔτε ἑνὸς λεπτοῦ διακοπή, καταμουσκεμμένος ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνωρθωμένα, μὲ ἀρρούς στὸ στόμα, ἐχόρευε συνεχῶς ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια.

Ὅταν τέλος ὁ χορὸς σταμάτησε, ὁ δολοφόνος τῆς Ρόζας σωριάστηκε κατὰ γῆς ἀναίσθητος. Ἦταν νεκρός!....

Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας εἶχε ἐκδικηθεῖ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Ἑβραῖος κι' ὁ Κεφαλλωνίτης. Ὁ λυσσαλέος ἀνταγωνισμός τους. Ἡ πονηρία τοῦ Ἑβραίου. Πῶς ἔπεσε στὸ λάκκο ποὺ ἔσκαφε γιὰ τὸν χριστιανό, κτλ.

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Σταμπούλ, εἶχαν κάποτε τὰ ἐμπορικά τους ἕνας Ἑβραῖος κι' ἕνας Κεφαλλωνίτης. Πωλοῦσαν κι' οἱ δυὸ γυναικεῖα εἴδη κι' ὅπως ἦταν φυσικό, συναγωνιζόντουσαν μὲ κάθε τρόπο, θεμιτὸ κι' ἀθέμιτο.

Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἄφινε νὰ περάση ὥρα, χωρὶς νὰ συκοφαντήση τὸ συναγωνιστή του, μὰ κι' ὁ Κεφαλλωνίτης ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν τοῦ χάριζε κάστανα.

Ἐν τούτοις ἔξω στὸν κόσμο ἔδειχναν πὼς ἦσαν ἀγαπημένοι, ἀφοῦ κάθε βράδυ πήγαιναν μαζὶ στὸ καφενεῖο νὰ παίξουν τὴν πρέφα τους καὶ κατόπιν στὸ οὐζάδικο νὰ ποῦν τὸ οὔζο τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν στὴν Πόλη πολὺ τῆς μόδας ἡ μεταξωτὲς κορδέλλες στὰ γυναικεῖα φορέματα. Ἀπ' τὶς κορδέλλες αὐτὲς εἶχαν μεγάλη ποσότητα καὶ τὰ δυὸ μαγαζιά, τοῦ Ἑβραίου καὶ τοῦ Κεφαλλωνίτη καὶ ὁ συναγωνισμὸς μεταξύ τους εἶχε φτάσει στὸ ἀπροχώρητο.

Ὁ Ἑβραῖος πουλοῦσε ἀρκετὰ μέτρα κορδέλλες κάθε μέρα, ἀλλὰ κι' ὁ Κεφαλλωνίτης δὲν πήγαινε πίσω.

Τότε ὁ Ἑβραῖος σκέφτηκε νὰ βάλη σ' ἐνέργεια ἕνα τέχνασμα, γιὰ νὰ συναγωνισθῆ ἀποτελεσματικῶς τὸν γείτονά του καὶ νὰ τὸν καταστρέψη.

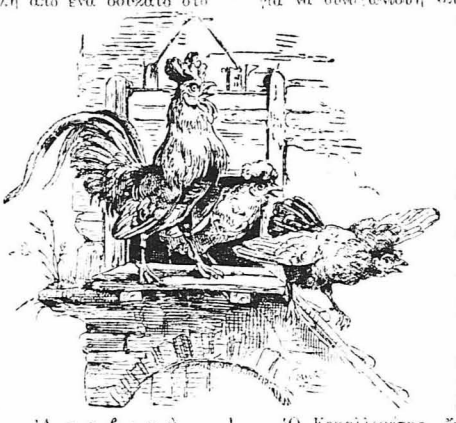

Ἕνα πρωὶ λοιπὸν ἐκάλεσε ἕναν ἄλλο Ἑβραῖο, ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ μαγαζί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰωσήφ, μοῦ κάνεις μιὰ χάρι;

— Εὐχαρίστως.

— Πάρε μισὸ μετζῆτι καὶ πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, ἀπέναντι στοῦ χριστιανοῦ νὰ μοῦ πάρης ἕνα μέτρο κορδέλλα μεταξωτή.

Ὁ Ἰωσὴφ πῆρε τὸ μετζῆτι κι' ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία του.

Κατόπιν πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου κι' ἄλλοι ὁμοεθνεῖς του, ὁ Μποχώρ, ὁ Λευί, ὁ Μωϋσῆς.... καμμιὰ τραντανταριὰ πάνω-κάτω.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοῦσε ὁ Ἑβραῖος ἕναν-ἕνα καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἀγοράσουν μεταξωτὴ κορδέλλα ἀπ' τὸν Κεφαλλωνίτη.

Ὁ Κεφαλλωνίτης, ἔκπληκτος γιὰ τὴν ξαφνικὴ πούλησι ποὺ ἄρχισε νὰ κάνη, βγῆκε στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πελάτες ἀγόραζαν ἀπ' αὐτὸν κορδέλλες γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ἑβραίου συναγωνιστοῦ του. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ πειά, μὴ ὑποπτευόμενος τὸ σχέδιο τοῦ ἐχθροῦ του, ἄρχισε νὰ κλέβη στὸ μέτρημα τῆς κορδέλλας ἀρκετοὺς πόντους.

Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε κι' ὁ Ἑβραῖος, ὁ ἀπάτιος, ξαναμετρῶντας τὴν κορδέλλα ποὺ ἀγόραζαν οἱ ὁμοεθνεῖς του καὶ βρίσκοντάς την λειψή, τοὺς ἔλεγε:

— Εἴδατε ὁ φίλος μας ὁ χριστιανὸς μέτρο ποὺ ἔχει; Πέντε πόντους τοὐλάχιστον μικρότερο ἀπ' τὸ δικό μου. Μ' ἄλλα λόγια, κλέβει τοὺς πελάτες του, ὁ παλιάνθρωπος.

Τὸ βράδυ στὸ καφενεῖο, ὁ Ἑβραῖος ἔκανε τὴν ἴδια συζήτησι. Πληροφοροῦσε ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι ὁ Κεφαλλωνίτης κλέβει τὴν πελατεία του.

Τὴν στιγμὴ αὐτή, μπῆκε μέσα κι' ὁ Κεφαλλωνίτης, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει στὸ μεταξὺ τὸ καταχθόνιο σχέδιο τοῦ Ἑβραίου.

— Καλησπέρα, κύριε Ἀαρών! εἶπε στὸν Ἑβραῖο, ἀδιάφορα τάχα.

— Καλῶς τὸν κὺρ Γεράσιμο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑβραῖος.

— Τὸ ἔλαβες τὸ μέτρο σου; Σοῦ τὸ ἔστειλα ἀτόψε.

— Ποιὸ μέτρο; ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

— Μὰ δὲν ξέρεις; Τὸ πρωὶ εἶχα χάσει τὸ μέτρο μου κι' ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἔχεις δύο, παρακάλεσα τὸν ὑπάλληλό σου νὰ μοῦ δώση τὸ ἕνα. Λοιπόν, μ' αὐτὸ δούλευα μέχρι τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ξαναβρῆκα τὸ δικό μου.

Ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ κι' ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Κεφαλλωνίτη, γύρισαν καὶ κύτταξαν ὕποπτα τὸν Ἑβραῖο.

Ὥστε τὸ μέτρο ἦταν δικό του! Καὶ συνεπῶς αὐτὸς ἔκλεβε τοὺς πελάτες του...

Ἔτσι ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος ἔπεσε ὁ ἴδιος στὸ λάκκο ποὺ ἄνοιξε γιὰ τὸν πονηρότερό του Κεφαλλωνίτη.